

योएलचे पुस्तक आणि लाओदिकीयेची सेव्हन्थ-डे अॅडव्हेंटिस्ट चर्च - क्रमांक एकोणचाळीस

Jeff Pippenger
2026-02-02

क्रमांक एकोणचाळीस

२०२४ च्या बाह्य अल्फा पायाभूत परीक्षेनंतर येणारी अंतर्गत ओमेगा शिखरपरीक्षा, “भांडारगृह” याची तसेच त्या भांडारगृहात ठेवलेल्या “अन्न” याची व्याख्या मागते. ही परीक्षा भविष्यसूचक आहे, आणि तिची सत्याची अंतर्गत व बाह्य अशी दोन्ही रेषा आहेत. रत्ने जेम्स व्हाइट यांचे अवशिष्ट आहेत काय, किंवा ती देवाच्या वचनातील सत्ये आहेत काय? ती दोन्ही आहेत.

९/११ वेळी, देवाच्या लोकांना ते लहान पुस्तक खाण्याचे आणि यिर्मयाच्या जुन्या मार्गाकडे परतण्याचे आवाहन करण्यात आले, जिथे त्या वेळी पाया घातला गेला होता. ९/११ वेळी, हे दिसून आले की प्रकटीकरण अध्याय अकरामध्ये योहानाला मोजमाप करण्यास सांगितले गेले तेव्हा, त्याला दोन गोष्टी मोजण्यास सांगितले गेले होते. त्याला मंदिर आणि त्यामधील उपासक, या दोन्हींचे मोजमाप करण्यास सांगितले गेले होते. अन्यजाती लोकांनी पवित्रस्थान व सैन्य यांना तुडवून टाकण्याच्या १,२६० वर्षांच्या अंगणाला त्याने सोडून द्यावे, असे त्याला सांगितले गेले होते. पवित्रस्थान व सैन्य म्हणजे मंदिर आणि त्यामधील उपासक होत.

२०२३ मध्ये, ९/११ रोजी अवतरलेला तोच देवदूत पुन्हा अवतरला, मध्यरात्रीच्या हाकेचा संदेश उघड करून; आणि मग २०२४ मध्ये, रोमच्या प्रतीकाने अजूनही दर्शनाची स्थापना मिलराइट्सकरिता जशी केली होती तशीच करते की नाही, याची बाह्य मूलभूत कसोटी प्रकट झाली.

स्वर्गातील “उघड्या खिडक्या” मंदिराच्या अंतर्गत ओमेगा परीक्षेचे आगमन आणि “परत या” या हाकेला दर्शवितात. या परीक्षेसाठी दोन प्रतीकांची ओळख पटविणे आवश्यक आहे. जेव्हा तिसरा देवदूत 1844 मध्ये आला, आणि नंतर पुन्हा 9/11 रोजी, तेव्हा योहानास मंदिर आणि त्यातील उपासक यांचे मोजमाप करावयास सांगितले जाते; अशा रीतीने 2023 मध्ये मंदिर व उपासक यांचे मोजमाप करण्याच्या एका भविष्यवाणीतील कार्याची ओळख पटते. मलाखी हा प्रश्न उपस्थित करतो की “कोठार” म्हणजे काय, आणि “अन्न” म्हणजे काय? मिलरच्या स्वप्नात हेच प्रश्न असे ठरतात: “पेटी” म्हणजे काय, आणि “दागिने” म्हणजे काय?

मिलरच्या स्वप्नात स्वर्गातील उघड्या खिडक्या त्या बिंदू म्हणून ओळखल्या जातात, जिथे प्रकटीकरण एकोणीस मधील विजयी मंडळी पांढऱ्या अंबाड्यात उभारली जाते, जेणेकरून ती सैन्याधिपती परमेश्वराच्या सैन्याच्या पांढऱ्या घोड्यांवर आरूढ होईल. त्या उघड्या खिडक्या त्या स्थानी आहेत, जिथे मलाखीतील आशीर्वाद किंवा शाप ओतला जातो. मिलरची उघडी खिडकी ते ठिकाण आहे, जिथे कचरा दूर केला जातो आणि रत्ने पेटीत गोळा केली जातात.

आकाशाच्या झरोक्यांचा पहिला उल्लेख नोहाच्या कथेत आढळतो; आणि जेव्हा ते झरोके उघडले गेले, तेव्हा चाळीस दिवस आणि चाळीस रात्री पाऊस पडला. जेव्हा ते झरोके उघडले जातात, तेव्हा जहाजात आठ जीव असतात. लाल समुद्रातील बाप्तिस्माने चाळीस वर्षांच्या भटकंतीची सुरुवात झाली, जोपर्यंत यर्देन ओलांडला गेला नाही. नंतर ख्रिस्ताचा त्याच ठिकाणी बाप्तिस्मा झाला, तेव्हा त्याला चाळीस दिवस अरण्यात नेण्यात आले. तो पुनरुत्थित झाला, आणि त्याच्या बाप्तिस्माद्वारे ज्याचे प्रतीकात्मक दर्शन घडले होते, त्याप्रमाणे स्वर्गरोहण करण्यापूर्वी त्याने चाळीस दिवस शिष्यांना शिकविले.

जेव्हा चर्च युद्धरत चर्चमधून विजयी चर्चमध्ये परिवर्तित होईल, तेव्हा तीस वर्षांचा राजा दावीद चाळीस वर्षे राज्य करील. विजयी चर्चचे प्रतिनिधित्व एक संदेश, एक याजक आणि एक राजा यांच्याद्वारे केलेले आहे. जो संदेश

आपल्या बावीस वर्षांच्या सेवाकार्याची सुरुवात करताना तीस वर्षांचा होता, तो यहेज्केल होता; आणि त्याने ते सेवाकार्य तेव्हा आरंभिले, जेव्हा आकाश उघडले गेले.

आता असे घडले की, तिसाव्या वर्षी, चौथ्या महिन्यात, त्या महिन्याच्या पाचव्या दिवशी, मी केबार नदीकाठी बंदिवानांमध्ये असताना, आकाश उघडले गेले, आणि मी देवाची दृष्टान्ते पाहिली. यहेज्केल 1:1.

तीस वर्षांचा असताना योसेफाने याजक म्हणून राज्य करणे आरंभ केले आणि इस्लामच्या पूर्ववाच्याला तो सामोरा गेला; त्या पूर्ववाच्यामुळे वाढत जाणारा असा संकट निर्माण झाला की ज्यामुळे समुद्रात पडून असलेल्या अजगररूप मिसराला एक-जागतिक शासनव्यवस्था अंमलात आणता आली. त्या संकटात योसेफाने अन्न कोठारांत साठवून ठेवले.

जुलै २०२३ मध्ये, अरण्यात एक आवाज ऐकू आला; त्यानंतर यहुदाच्या वंशातील सिंहाने मध्यरात्रीच्या आरोळीचा संदेश उलगडण्यास आरंभ केला. २०२४ मध्ये, पायाभूत बाह्य अल्फा चाचणीने दोन वर्ग वेगळे केले, आणि उलगडण्याची प्रक्रिया पुढे चालू राहिली. आता २०२६ मध्ये, पुन्हा एकदा दोन वर्ग वेगळे करणारी मंदिरातील अंतर्गत ओमेगा चाचणी आली आहे.

ख्रिस्ताने कराराचा दूत म्हणून अनेकांबरोबर करार दृढ केला तो पवित्र आठवडा म्हणजे अंगण आणि पवित्र स्थान होय. २२ ऑक्टोबर, १८४४ पासून मिखाएल उभा राहोपर्यंत (जसे त्या पवित्र आठवड्याच्या शेवटी स्तेफनावर दगडमार झाला तेव्हा तो उभा राहिला) तो परमपवित्र स्थान होय. वसंत ऋतूतील सण त्या पवित्र आठवड्यात पूर्ण झाले आणि ते सणांचे अल्फा आहेत; आणि शरद ऋतूतील सण—पहिल्या दिवशी रणशिंंगांचे सण, दहाव्या दिवशी प्रायश्चित्ताचा दिवस, आणि मग पंधराव्या ते बाविसाव्या दिवसापर्यंत तंबूचा सण—हे सणांचे ओमेगा आहेत.

“याचप्रमाणे दुसऱ्या आगमनाशी संबंधित जे प्रतिरूप आहेत, त्यांची पूर्तता प्रतीकात्मक सेवेत दर्शविलेल्या काळीच झाली पाहिजे. मोशेच्या व्यवस्थेखाली, पवित्रस्थानाचे शुद्धीकरण, अथवा प्रायश्चित्ताचा महान दिवस, यहुदी सातव्या महिन्याच्या दहाव्या दिवशी होत असे (लेवीय 16:29-34), जेव्हा महायाजक सर्व इस्राएलासाठी प्रायश्चित्त करून, आणि अशा रीतीने त्यांची पापे पवित्रस्थानातून दूर करून, बाहेर येऊन लोकांना आशीर्वाद देत असे. त्याप्रमाणे असे मानले गेले की ख्रिस्त, आमचा महान महायाजक, पाप आणि पापी यांचा नाश करून पृथ्वी शुद्ध करण्यासाठी, आणि आपल्या प्रतीक्षेत असलेल्या लोकांना अमरत्वाचा आशीर्वाद देण्यासाठी प्रकट होईल. सातव्या महिन्याचा दहावा दिवस, प्रायश्चित्ताचा महान दिवस, पवित्रस्थानाच्या शुद्धीकरणाचा काळ, जो इ.स. 1844 मध्ये ऑक्टोबरच्या बाविसाव्या दिवशी आला, तो प्रभूच्या आगमनाचा काळ मानला गेला. हे यापूर्वी सादर केलेल्या त्या पुराव्यांशी सुसंगत होते की 2300 दिवसांचा अंत शरद ऋतूत होणार होता, आणि हा निष्कर्ष अपरिहार्य वाटत होता.”

“मत्तय 25 मधील दृष्टान्तात प्रतीक्षा व निद्रेचा काळ वधूवराच्या आगमनाने अनुसरला जातो. हे भविष्यवाणीमधून तसेच प्रतिरूपांमधून नुकतेच मांडलेल्या युक्तिवादांशी सुसंगत होते. त्यांच्या सत्यतेबद्दल दृढ खात्री उत्पन्न झाली; आणि ‘मध्यरात्रीचा घोष’ हजारो विश्वासणाऱ्यांनी घोषित केला.

“भरतीच्या प्रचंड लाटेसारखी ही चळवळ संपूर्ण देशभर पसरली. शहरातून शहरात, खेड्यातून खेड्यात, आणि दुर्गम ग्रामीण प्रदेशांतही ती पोहोचली, जोपर्यंत देवाचे प्रतीक्षारत लोक पूर्णपणे जागृत झाले नाहीत. उगवत्या सूर्यापुढे जसा पहाटेचा दंभ नाहीसा होतो, तशी या घोषणेपुढे अंधउत्साह नाहीसा झाला. विश्वासणाऱ्यांनी आपली शंका व संभ्रम दूर झालेला पाहिला, आणि आशा व धैर्य यांनी त्यांच्या अंतःकरणांना चेतना दिली. हे कार्य त्या अतिरेकांपासून मुक्त होते, जे देवाच्या वचन व आत्म्याच्या नियंत्रक प्रभावाशिवाय केवळ मानवी उत्तेजना असताना नेहमी प्रकट होतात. स्वभावतः ते त्या नम्रतेच्या व प्रभूकडे परत येण्याच्या काळांसारखे होते, जे प्राचीन इस्राएलमध्ये त्याच्या सेवकांकडून आलेल्या ताडनाच्या संदेशांनंतर येत असत. त्यात प्रत्येक युगात देवाच्या कार्याची ओळख पटविणारी वैशिष्ट्ये होती. त्यात उन्मादपूर्ण आनंद फारसा नव्हता; उलट अंतःकरणाचा सखोल शोध, पापाची कबुली, आणि जगाचा त्याग होता. प्रभूला भेटण्यासाठी तयारी करणे—ही व्याकुळ आत्म्यांची जड

जबाबदारी होती. त्यात चिकाटीची प्रार्थना आणि देवाला संपूर्ण, निःशर्त समर्पण होते." The Great Controversy, 400.

पवित्र आठवड्यात वसंतकालीन सणांची पूर्तता झाली, आणि त्यानंतर पेंटेकोस्टच्या वेळी आरंभीचा किंवा अल्फा पाऊस ओतला गेला; अशा रीतीने त्याने शरदकालीन सणांमध्ये होणाऱ्या उत्तरकालीन पावसाच्या ओतण्याचे प्रतीक दर्शविले. ते वसंतकालीन सण लेवीय 23 मध्ये, एक ते बावीस या वचनांत मांडलेले आहेत. शरदकालीन सण तेवीस ते चव्वेचाळीस या वचनांत आहेत. 2300 वर्षे तुम्हाला 1844 पर्यंत घेऊन येतात. वसंतकालीन सणांसाठी बावीस वचने आणि शरदकालीन सणांसाठी बावीस वचने. तेवीसाव्या अध्यायात बावीस-बावीस अशा दोन संच आहेत.

रणशिंंगांच्या सण हा दहा दिवसांत न्याय होणार आहे याची एक चेतावणी होता, आणि तंबूचा सण हा प्रायश्चित्ताच्या दिवशी क्षमा झालेल्या पापांबद्दल आनंदाचा उत्सव होता. त्या सणानंतरचा सब्बाथ आणि आठवा दिवस हे पृथ्वीच्या हजार वर्षांच्या सब्बाथ-विसाव्याचे प्रतिनिधित्व करतात.

परंतु, प्रियजनहो, ही एक गोष्ट तुम्हांला अज्ञात राहू देऊ नका की प्रभूकडे एक दिवस हा हजार वर्षांसारखा आहे, आणि हजार वर्षे एका दिवसासारखी आहेत. 2 Peter 3:8.

पहिल्या देवदूताने न्यायकार्याच्या आरंभाची घोषणा केली, आणि त्या भविष्यवाणीच्या स्तरावर १७९८, जे दानियेलाच्या "अंतकाळा"चे समय होते, ते तुताऱ्यांच्या सणाची परिपूर्ती आहे; परंतु ११ ऑगस्ट, १८४० रोजी, १७९८ मधील पहिल्या देवदूताचा उघड करण्यात आलेला संदेश, दुसऱ्या धिक्काराच्या भविष्यवाणीच्या परिपूर्तीने सामर्थ्यशाली करण्यात आला. इस्लाम हा तुताऱ्यांच्या सणाच्या त्या इशाऱ्याचा एक भाग आहे, जो न्यायाच्या समीप येत असलेल्या दिवसाची घोषणा करतो.

जे पाहण्यास इच्छुक आहेत, त्यांच्यासाठी तुर्यनादाचा सण आणि निवासमंडपांचा सण हे अल्फा आणि ओमेगा स्वरूपाचे सण दर्शवितात, ज्यांच्या मध्यभागी न्याय आहे. हे सण लेवीयविवरण तेवीस मध्ये ओळखले गेले आहेत, ही योगायोगाची गोष्ट नाही. तेवीस हे प्रायश्चित्ताचे प्रतीक आहे. पहिला सण सातव्या महिन्याच्या पहिल्या दिवशी आहे आणि शेवटचा सण बाविसाव्या दिवशी समाप्त होतो, ही देखील योगायोगाची गोष्ट नाही. तुर्यनादाचा सण हा हिब्रू वर्णमालेतील पहिले अक्षर आहे, प्रायश्चित्ताचा दिवस हे मधले अक्षर आहे, आणि निवासमंडपांचा सण हा हिब्रू वर्णमालेतील बाविसावे अक्षर आहे.

लैव्यव्यवस्था अध्याय तेवीस, वचने 23 ते 44, ही "सत्याच्या आराखड्यात" अंतर्भूत अशी बावीस वचने आहेत. मध्यभागी असलेला दहावा दिवस एका परीक्षेची ओळख करून देतो, कारण दहा हे परीक्षेचे प्रतीक आहे; आणि प्रायश्चित्ताचा दिवस तो आहे जिथे हरवलेल्यांच्या बंडाची नोंद केली जाते व त्याचे निराकरण होते, आणि ते बंड हिब्रू वर्णमालेतील तेराव्या अक्षराद्वारे दर्शविले जाते. हिब्रू शब्द "सत्य" यातील मधले अक्षर तेरावे आहे, आणि ते सातव्या महिन्याच्या दहाव्या दिवसाशी संरेखित होते; आणि मार्गचिन्ह म्हणून त्यात हिब्रू वर्णमालेचे व त्या विशिष्ट दिवसाचे भविष्यसूचक गुणधर्म आहेत. दहा अधिक तेरा म्हणजे तेवीस. सत्तर हे 10 गुणिले 7 यांची बेरीज आहे, आणि सातव्या महिन्याचा दहावा दिवस हाही सत्तराशी समतुल्य ठरतो, जे कृपाकालाच्या समाप्तीचे प्रतीक आहे.

मग पेत्र त्याच्याकडे येऊन म्हणाला, प्रभु, माझा भाऊ माझ्याविरुद्ध किती वेळा पाप करील आणि मी त्याला क्षमा करावी? सात वेळांपर्यंत काय? येशू त्याला म्हणाला, मी तुला सात वेळांपर्यंत असे म्हणत नाही; तर सत्तर वेळा सातपर्यंत. मत्तय 18:21, 22.

प्राचीन इस्राएलासाठी चारशे नव्वद वर्षे वेगळी करण्यात आली होती. ही वर्षे तेवीसशे वर्षांमधून वेगळी करण्यात आली होती आणि ती सत्तर आठवड्यांनी दर्शविण्यात आली होती; अशा प्रकारे येशूने ओळख करून दिली की परीक्षाकाळाची मर्यादा चारशे नव्वद वर्षे आहे, जी दानिएल नऊमध्ये "सत्तर" आठवड्यांनी दर्शविली आहे.

तुझ्या लोकांवर आणि तुझ्या पवित्र नगरावर सत्तर आठवडे नेमून दिले आहेत, अपराधाचा शेवट करण्यासाठी, पापांचा अंत करण्यासाठी, अधर्माबद्दल प्रायश्चित्त करण्यासाठी, आणि अनंतकालिक नीतिमत्त्व आणण्यासाठी, आणि दृष्टांत व भविष्यवाणी यांवर मुद्रा करण्यासाठी, आणि परमपवित्रास अभिषेक करण्यासाठी. दानियेल 9:24.

“छाटून टाकले” असा अनुवाद केलेला इब्री शब्द जुन्या करारात फक्त या वचनातच वापरलेला आहे, आणि त्याचा अर्थ “निर्धारित केलेले किंवा आज्ञापित केलेले” असा होतो. तो सर्वसाधारणपणे वापरल्या जाणाऱ्या त्या शब्दापेक्षा भिन्न आहे, ज्याचा अनुवाद “छाटून टाकले” असा केला जातो, आणि जो उत्पत्ति पंधरावा अध्यायातील कराराच्या पहिल्या टप्प्यात अब्रामाने अर्पणे तुकडे करून कापली, यावर आधारित आहे. इस्राएलला परीक्षाकालाचा चारशे नव्वद वर्षांचा अवधी मिळेल, आणि त्यानंतर देवाच्या करारातील लोक म्हणून ते छाटून टाकले जातील, असे “निर्धारित” आणि “आज्ञापित” करण्यात आले होते. “छाटून टाकणे” या दोन भिन्न गोष्टी आहेत; एक म्हणजे असा काळ जो परीक्षाकाल म्हणून मोठ्या संख्येतून सत्तर या संख्येने “वेगळा काढलेला” होता, आणि जेव्हा योएलचे “नवीन द्राक्षारस” त्यांच्या तोंडातून “छाटून टाकले” जाते, तेव्हा परीक्षाकाल समाप्त होतो. सत्तर ही संख्या परीक्षाकालाच्या समाप्तीचे प्रतिनिधित्व करते.

शरद ऋतूतील सणांमध्ये हिब्रू शब्द “सत्य” याच्या तीन पायऱ्या अंतर्भूत आहेत. शरद ऋतूतील सणांची सुरुवात Leviticus 23:23 येथे होते, प्रायश्चित्ताच्या दिवशीचा मध्य मार्गचिन्ह दहावा दिवस व तेरावे अक्षर आहे, जे 23 शी समतुल्य ठरते, आणि तंबूचा सण बाविसाव्या दिवशी समाप्त होतो, व त्यानंतर त्या सणामागोमाग एक उच्च शब्बाथ येतो, आणि तो उतारा 23:44 येथे समाप्त होतो.

लेवीय म्हणजे लेवीय याजकपद होय. वसंत ऋतूतील सणांचे प्रतिनिधित्व अध्याय 23:1-22 मध्ये केलेले आहे, आणि त्यानंतर शरद ऋतूतील सणांचे प्रतिनिधित्व 23:23-44 मध्ये केलेले आहे. वसंत ऋतूतील सणांचे प्रतिनिधित्व बावीस वचने करतात, आणि इब्री वर्णमाला बावीस अक्षरांची आहे. शरद ऋतूतील सणही बावीस वचनांत मांडलेले आहेत. कर्ण्याचा सण प्रायश्चित्तिदिनी येणाऱ्या न्यायाच्या समीपतेची घोषणा करतो. त्यानंतर तंबूचा सण सात दिवस चालतो, आणि तो सातव्या महिन्याच्या बावीसाव्या दिवशी समाप्त होतो. त्या सात दिवसांपैकी पहिला दिवस विधिसंमत शब्बाथ होता, तसेच आठव्या दिवशीही होता; तो सात दिवसांच्या सणानंतरचा दिवस होता. पहिला आणि आठवा दिवस मिळून आठवा दिवस हा त्या सातांतील आठव्याचे प्रतीक ठरतो.

इस्राएलाच्या संततीस सांग, असे म्हणून, या सातव्या महिन्याच्या पंधराव्या दिवशी परमेश्वरासाठी सात दिवसांचा तंबूचा सण असावा. पहिल्या दिवशी पवित्र सभा असावी; त्या दिवशी तुम्ही कोणतेही दास्याचे काम करू नये. सात दिवस तुम्ही परमेश्वराकरिता अग्निद्वारे अर्पण केलेले अर्पण अर्पवि; आठव्या दिवशी तुमच्यासाठी पवित्र सभा असावी; आणि तुम्ही परमेश्वराकरिता अग्निद्वारे अर्पण केलेले अर्पण अर्पवि; तो गंभीर सभेचा दिवस आहे; आणि त्या दिवशी तुम्ही कोणतेही दास्याचे काम करू नये. ... तसेच सातव्या महिन्याच्या पंधराव्या दिवशी, जेव्हा तुम्ही भूमीचे फळ गोळा करून घ्याल, तेव्हा तुम्ही परमेश्वरासाठी सात दिवस सण पाळावा: पहिल्या दिवशी विश्रांतीचा दिवस असावा, आणि आठव्या दिवशीही विश्रांतीचा दिवस असावा. लेवीय 23:34-36, 39.

आठव्या दिवसाचा समारंभिक शब्बाथ हा सहस्रवर्षीय राज्यातील शब्बाथाचे प्रतीक आहे, जो मंडपांच्या सणानंतर येतो. प्राचीन इस्राएलने चाळीस वर्षे अरण्यात केलेल्या भटकंतीची स्मृती मंडपांच्या सणाच्या दिवसांत तंबूमध्ये राहून पाळली जाते; आणि तो केवळ उत्तरवर्षावाच्या ओतप्रोत वर्षावाचेच नव्हे, तर याकोबाच्या संकटकाळाचेही प्रतिनिधित्व करतो, जेव्हा देवाच्या विश्वासू जनांना संरक्षणासाठी देवदूतांनी डोंगरदऱ्यांत व पर्वतांत नेलेले असते.

“संकटाच्या काळात, आपण सर्व जण शहरांतून व गावांतून पळून गेलो; परंतु दुष्टांनी आमचा पाठलाग केला, आणि त्यांनी संतांच्या घरांत तलवार घेऊन प्रवेश केला. त्यांनी आम्हाला ठार मारण्यासाठी तलवार उगारली, पण ती मोडली, आणि काडीइतकीही शक्ती नसल्याप्रमाणे खाली पडली. मग आपण सर्वांनी सुटकेसाठी दिवस-रात्र आक्रोश केला, आणि तो आक्रोश देवापुढे पोहोचला. सूर्य उगवला, आणि चंद्र स्थिर राहिला. प्रवाह वाहणे थांबले.

गडद, जड मेघ वर आले, आणि एकमेकांवर आदळले. पण तेथे स्थिर गौरवाचे एक स्वच्छ स्थान होते, जिथून अनेक जलप्रवाहांच्या नादासारखा देवाचा आवाज आला, ज्याने आकाश व पृथ्वी हादरवून सोडली. आकाश उघडत व बंद होत होते, आणि मोठी खळबळ माजली होती. वाऱ्यातील कणसाप्रमाणे पर्वत थरथर कापले, आणि सर्वत्र फाटके खडक फेकून दिले. समुद्र भांड्यातील पाण्याप्रमाणे उकळला, आणि जमिनीवर दगड फेकून दिले. आणि देवाने येशूच्या आगमनाचा दिवस व घटका घोषित केली, आणि आपल्या लोकांना सनातन करार दिला, तेव्हा त्याने एक वाक्य उच्चारले, आणि मग थांबला, त्या शब्दांचा निनाद पृथ्वीभर घुमत असताना. देवाचा इस्राएल वर खिळलेल्या डोळ्यांनी उभा होता, यहोवाच्या मुखातून निघणारे शब्द ऐकत होता, आणि ते पृथ्वीभर प्रचंड मेघगर्जनांसारखे घुमत होते. ते अत्यंत गंभीर व भयमिश्रित वैभवपूर्ण होते. प्रत्येक वाक्याच्या शेवटी संत उद्गारले, गौरव! हालेलूया! त्यांच्या मुखमंडलावर देवाच्या गौरवाचा प्रकाश झळकत होता; आणि ते त्या गौरवाने तेजस्वी झाले होते, जसे मोशे सीनायवरून खाली आला तेव्हा त्याचा चेहरा तेजस्वी झाला होता. त्या गौरवामुळे दुष्टांना त्यांच्याकडे पाहवत नव्हते. आणि जे देवाचा मान राखीत त्याचा शब्बाथ पवित्र पाळीत होते, त्यांच्यावर जेव्हा अंतहीन आशीर्वाद घोषित करण्यात आला, तेव्हा पशूवर आणि त्याच्या प्रतिमेवर विजयाचा प्रचंड जयघोष झाला.”

“तेव्हा जुबिली आरंभ झाली, ज्या वेळी भूमीने विश्रांती घ्यावी.” Review and Herald, July 21, 1851.

येशू परत येतो आणि पृथ्वी एक हजार वर्षे विश्रांती घेते; जसा देशाच्या सातव्या वर्षाच्या शब्बाथाने आणि जयंतीने त्याचा पूर्वछायात्मक निर्देश केला आहे. लेवीयविधी तेवीसच्या तिसऱ्या वचनात मनुष्यासाठीच्या सातव्या दिवसाच्या शब्बाथाची ओळख या अध्यायाच्या प्रस्तावनेप्रमाणे करून दिली आहे; आणि हा अध्याय आठव्याने समाप्त होतो, जो सातपैकी आठवा आहे, आणि तो विश्रांती घेणाऱ्या देशाच्या सातव्या वर्षाच्या शब्बाथाचे प्रतिनिधित्व करतो.

मग परमेश्वर मोशेला म्हणाला, “इस्राएलाच्या संततीशी बोल आणि त्यांना सांग, ‘परमेश्वराचे जे सण तुम्ही पवित्र सभासमारंभ म्हणून जाहीर कराल, ते हेच माझे सण आहेत. सहा दिवस काम केले जाईल; परंतु सातवा दिवस पूर्ण विश्रांतीचा शब्बाथ आहे, पवित्र सभासमारंभाचा दिवस; त्या दिवशी तुम्ही कोणतेही काम करू नका; तुमच्या सर्व वसतिस्थानांत तो परमेश्वराचा शब्बाथ आहे.’” लेवीय 23:1-3.

तेवीसाव्या अध्यायाचा अल्फा म्हणजे सातव्या दिवशीचा शब्बाथ, आणि त्या अध्यायाचा ओमेगा म्हणजे पृथ्वी उजाड राहण्याची हजार वर्षे; ज्याचे प्रतिरूप भूमीसाठी असलेल्या सातव्या वर्षाच्या शब्बाथाने आणि जुबिलीने दर्शविले गेले आहे. अध्यायाचा अल्फा म्हणजे वसंत ऋतूतील सण, जे सातव्या दिवशीच्या शब्बाथापासून सुरू होतात आणि बावीसाव्या वचनावर समाप्त होतात; तर अध्यायाचा ओमेगा सातव्या महिन्याच्या बावीसाव्या दिवशी समाप्त होतो, आणि त्यानंतर येणारा आठव्या दिवसाचा विधिसंमत शब्बाथ भूमीच्या सातव्या वर्षाच्या शब्बाथाचे प्रतिनिधित्व करतो.

एक ते बावीस पदे पवित्र स्थानी स्वर्गीय महायाजक म्हणून ख्रिस्ताचे कार्य दर्शवितात; तेवीस ते चव्वेचाळीस पदे अतिपवित्र स्थानी त्याच्या कार्याचे प्रतिनिधित्व करतात. लेवीयपुस्तक हे याजकांचे प्रतीक आहे, आणि ते ख्रिस्ताच्या महायाजकिय सेवाकार्याचे प्रतिनिधित्व करते. सातव्या दिवसाचा अल्फा शब्बाथ सृष्टीपर्यंत मागे पोहोचतो, आणि सातव्या वर्षाचा ओमेगा शब्बाथ नव्याने निर्माण केलेल्या पृथ्वीपर्यंत पुढे पोहोचतो. लेवीयपुस्तक तेवीस ऐतिहासिकदृष्ट्या सृष्टीपासून पुनःसृष्टीपर्यंत व्यापते.

भविष्यसूचक संदेशाचा आनंद किंवा लज्जा हे मध्यरात्रीच्या घोषणेचा संदेश किंवा त्याची बनावट प्रत धारण करणाऱ्यांचे प्रतीक आहे. ही सत्यता कथनात अंतर्भूत केली जाईपर्यंत, लज्जा उत्पन्न करणारा मुद्दा नजरेआड राहतो. ज्यांच्याकडे खरे तेल आहे, ते हा मुद्दा चुकवणार नाहीत. आनंद हा ज्यांची पापे दूर करण्यात आली आहेत अशांनी दर्शविला जातो, आणि ते मंडपांच्या सणाचा उत्सव साजरा करणाऱ्यांद्वारे प्रस्तुत केलेले आहेत.

आणि वचन देहधारी झाले, व आमच्यामध्ये वास केले; (आणि आम्ही त्याचे गौरव पाहिले, ते पित्याच्या एकुलत्या एक पुत्राचे गौरव होते;) ते कृपा व सत्य यांनी परिपूर्ण होते. योहान 1:14.

“वसला” असा अनुवाद केलेल्या ग्रीक शब्दाचा अर्थ “मंडप ठोकणे” असा होतो. येशू देहधारी झाला आणि आमच्याबरोबर मंडप ठोकून राहिला. त्याने आपला मानवी स्वभाव, आपला मंडप, आपला तंबू, आपली झोपडी, आपला देह धारण केला. पेत्राने हे असे म्हटले:

होय, मी या देह-निवासात आहे तोपर्यंत तुम्हांला स्मरण करून देऊन जागृत करीत राहणे मला योग्य वाटते; कारण आमच्या प्रभु येशू ख्रिस्ताने मला दाखविल्याप्रमाणे, मला लवकरच हा माझा देह-निवास सोडावा लागेल, हे मी जाणतो. 2 Peter 1:13, 14.

पौलाने हे असे म्हटले:

कारण आम्हांला ठाऊक आहे की, जर आमच्या या पृथ्वीवरील तंबू-स्वरूप घराचा नाश झाला, तर देवाकडून आम्हांला एक इमारत आहे, हातांनी न केलेले, स्वर्गातले अनंतकाळचे घर. कारण या देहात आम्ही उसासे टाकतो, स्वर्गातून असलेल्या आमच्या घराने परिधान व्हावे अशी उत्कट इच्छा धरतो; असे की, परिधान केलेले असता आम्ही नग्न आढळणार नाही. कारण आम्ही जे या तंबूत आहोत, ते ओझ्याखाली उसासे टाकतो; असे नाही की आम्हांला वस्त्रहीन व्हावयाचे आहे, तर त्यावर परिधान व्हावयाचे आहे, जेणेकरून मर्त्यत्व जीवनाने गिळंकृत व्हावे. २ करिंथकरांस ५:१-४.

तंबूचा सण हा एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या मुद्रांकित होण्याचे प्रतीक आहे; आणि हे तेव्हा पूर्ण होते, जेव्हा स्वर्गाची खिडकी उघडली जाते. जेव्हा त्या एक लाख चव्वेचाळीस हजारांचे पाप दूर केले जाईल, तेव्हा पवित्र आत्मा विजयी मंडळीवर अमाप प्रमाणात ओतला जाईल. त्या एक लाख चव्वेचाळीस हजारांसाठी न्यायनिवाडा संपलेला असेल, आणि जे मुद्रांकित झाले आहेत ते तंबूच्या सणाद्वारे दर्शविल्याप्रमाणे पवित्र आत्म्याच्या सामर्थ्याखाली तिसऱ्या देवदूताच्या मोठ्या गर्जनेची घोषणा करण्यासाठी पुढे जातील.

आपले शरीर हे एक मंदिर आहे, आणि एक तंबू आहे, म्हणजेच मंडप आहे. जे लोक तंबूचा सण साजरा करण्यासाठी यरुशलमेस जमले होते, ते आपली पापे पुसून टाकली गेली आहेत याचा उत्सव साजरा करीत होते. अरण्यात मंडप उभारण्यासाठी मोशेचा उपयोग करण्यात आला, आणि शेवटी तंबूचा सण अरण्यात झोपड्यांत राहून साजरा करण्यात येत असे, कारण येशू नेहमी आरंभीच्या गोष्टींद्वारे शेवटचे चित्रण करतो.

म्हणून, हे पवित्र बंधून्ही, स्वर्गीय बोलावणीचे सहभागी असलेल्यांनो, आपल्या अंगीकाराच्या प्रेषित व महायाजक ख्रिस्त येशू याचा विचार करा; जो त्याला नेमणूक करणाऱ्याशी विश्वासू होता, जसा मोशेही त्याच्या सर्व घरात विश्वासू होता. कारण हा मनुष्य मोशेपेक्षा अधिक गौरवास पात्र ठरविला गेला, इतक्यासाठी की ज्याने घर बांधले त्याला घरापेक्षा अधिक मान असतो. कारण प्रत्येक घर कोणातरी मनुष्याने बांधले जाते; परंतु सर्व काही ज्याने बांधले तो देव आहे. आणि मोशे खरोखरच त्याच्या सर्व घरात सेवक म्हणून विश्वासू होता, नंतर सांगितल्या जाणाऱ्या गोष्टींच्या साक्षीसाठी; परंतु ख्रिस्त पुत्र म्हणून त्याच्या स्वतःच्या घरावर आहे; आणि आपणच ते घर आहोत, जर आपण धैर्य आणि आशेच्या आनंदाचा अभिमान शेवटपर्यंत दृढ धरून ठेवला तर. इब्री लोकांस ३:१-६.

देवाने मंडप-स्वरूप मंदिर उभारण्यासाठी ज्या विश्वासू सेवकाचा उपयोग केला तो मोशे होय; परंतु महायाजक आणि प्रेषित म्हणून ख्रिस्ताला सेवक मोशेपेक्षा अधिक मान आहे. मोशेचा मंडप-मंदिर, सोलोमोनाचे मंदिर, हेरोदाने छेचाळीस वर्षे पुनर्बांधणी केलेले मंदिर, त्याच्या ४६ गुणसूत्रांसहित मानवी मंदिर, आणि १७९८ ते १८४४ पर्यंतचे मिलेराईट मंदिर—ही प्रत्येक घरे देवानेच बांधली. मंदिरांच्या विविध प्रकटीकरणांच्या भविष्यसूचक रेषेत, जी एदेन बागेत आरंभ होते, मग पापानंतर बागेच्या प्रवेशद्वाराशी, आणि मग जलप्रलयानंतर वेदिकांपासून मोशेपर्यंत जाते, त्या रेषेतील तीन मुख्य मार्गचिन्हे म्हणजे मोशे, ख्रिस्त, आणि एक लक्ष चव्वेचाळीस हजार.

मोशे आणि ख्रिस्त हे प्राचीन इस्राएलचे अल्फा आणि ओमेगा यांचे प्रतिनिधित्व करतात, आणि एकत्रितपणे ते मानवता आणि दैवत्व यांच्या संयोगाचे प्रतिनिधित्व करतात, ज्याचे प्रतिनिधित्व एक लाख चव्वेचाळीस हजार हे देखील

करतात. प्रकटीकरण ग्रंथाच्या अकराव्या अध्यायात, तिसऱ्या देवदूताच्या आगमनावेळी, योहानाला मंदिर मोजण्यास सांगितले जाते; आणि त्याच देवदूताच्या 9/11 वरील आगमनावेळी, योहानाला पुन्हा मंदिर मोजण्यास सांगितले जाते. दोन्ही प्रसंगी त्याला 1,260 दिवसांचे अंगण सोडून देण्यास सांगितले जाते. 2023 मध्ये तोच देवदूत आला, आणि आता देवाच्या लोकांना मंदिर मोजण्याचे आवाहन करण्यात आले आहे. 1,260 दिवस, अथवा साडेतीन दिवस, 2023 मध्ये समाप्त झाले, आणि त्या बिंदूपासून रविवारच्या कायद्याच्या अगदी आधीपर्यंत मंदिर उभारले जाणार आहे. 2024 ने पायाभरणीची नोंद केली, आणि त्यात बंडखोरी एका अशा गटाच्या रूपाने प्रकट झाली ज्याने “लहान गोष्टींच्या दिवसाचा तिरस्कार केला,” आणि दर्शन स्थापन करणाऱ्या प्रतीकाची मिलर यांनी केलेली ओळख याविरुद्ध निषेध केला.

पुढे परमेश्वराचे वचन माझ्याकडे आले, असे म्हणाले, “झरुब्बाबेलाच्या हातांनी या घराचा पाया घातला आहे; आणि त्याचे हातच ते पूर्णही करतील; आणि सेनाधीश परमेश्वराने मला तुमच्याकडे पाठविले आहे हे तुम्हांला कळेल. कारण क्षुल्लक गोष्टींच्या दिवसाचा तिरस्कार कोणी केला आहे? कारण ते आनंदित होतील, आणि त्या सातांसह झरुब्बाबेलाच्या हातातील लंबक पाहतील; ते परमेश्वराचे नेत्र आहेत, जे सर्व पृथ्वीवर इकडेतिकडे फिरत असतात.” जखऱ्या 4:8-10.

मिलर यांनी केलेली ही ओळख नाकारणे की दर्शन स्थापन करणारी सत्ता रोम आहे, म्हणजे पायाभूत तत्त्वे नाकारणे होय, आणि ते म्हणजे “लहान गोष्टींच्या दिवसाचा तुच्छभाव करणे” होय. मिलराइट चळवळ ही पहिल्या व दुसऱ्या देवदूतांच्या संदेशांची अल्फा चळवळ होती, आणि एक लाख चव्वेचाळीस हजारांची चळवळ ही तिसऱ्या देवदूताची ओमेगा चळवळ आहे. ती अल्फापेक्षा बावीस पटींनी अधिक सामर्थ्यशाली आहे. या भविष्यवाणीच्या अर्थाने, मिलराइट चळवळीची पायाभूत तत्त्वे म्हणजे “लहान गोष्टींचा दिवस” होय. हबक्कुकच्या दोन फलकांवर दर्शविलेल्या कोणत्याही पायाभूत सत्याचा तुच्छभाव करणे म्हणजे मरणे होय; कारण दानियेल अकरा अध्यायाच्या चौदाव्या वचनात स्थापन झालेले जे दर्शन आहे, तेच दर्शन शलमोनाने ओळखले होते.

जिथे दर्शन नाही, तेथे लोक नाश पावतात; परंतु जो नियम पाळतो, तो धन्य आहे. नीतिसूत्रे 29:18.

कॅपस्टोनचे दर्शन अद्भुत आहे, कारण ते हे ओळखून देते की पायाभूत कोनशिला हीच कॅपस्टोनही आहे, परंतु बावीस पटींनी अधिक सामर्थ्यासह. 2024 मधील अल्फा पायाभूत परीक्षा ही बाह्य बौद्धिक सीलिंगची संदेशरूप परीक्षा होती, आणि 2026 मधील ओमेगा मंदिर-परीक्षा ही अंतर्गत आध्यात्मिक सीलिंगची संदेशरूप परीक्षा आहे. एक पशूची प्रतिमा व त्याची खूण ओळखते, आणि दुसरी देवाची प्रतिमा व त्याची खूण ओळखते. ती ओमेगा अंतर्गत परीक्षा मिलरच्या स्वप्नातील दोन प्रतीकांनी दर्शविली आहे, ज्यांची व्याख्या उत्तरकालीन घटनांच्या संदर्भात केली गेली पाहिजे. भांडारगृह काय आहे? आणि मांस काय आहे?

पुढील लेखात आपण या गोष्टींचा पुढे विचार करू.

येशूच्या काळातील यहूदी विवाह तीन प्रमुख टप्प्यांत पार पडत असे; हे टप्पे अनेकदा काही महिने किंवा एक वर्षभर पसरलेले असत. पहिला टप्पा म्हणजे कायदेशीर विवाह, ज्याला वाग्दत्तविवाह असे म्हणत; त्या वेळी विवाह कायदेशीररीत्या स्थापन होत असे, परंतु वधू आणि वर वेगळेच राहत, आणि वर आपल्या वधूसोठी जागा तयार करण्यासाठी आपल्या पित्याच्या घरी परत जात असे. म्हणूनच, मरिया व योसेफ एकत्र राहू लागण्यापूर्वीच, मरियेला योसेफाची पत्नी असे म्हटले जात होते. या कालावधीत अविश्वासूपणा हा व्यभिचार मानला जात असे.

प्रतीक्षेचा काळ अनिश्चित होता आणि तो काही दिवस, काही आठवडे किंवा काही महिने असू शकत होता. ही अनिश्चितता दृष्टान्ताचा एक अत्यावश्यक घटक आहे. वधूचे कौमार्य निश्चित करण्यासाठी पिता एक वर्षापर्यंत प्रतीक्षा करू शकत असे. वर आपल्या परत येण्याचा नेमका दिवस किंवा प्रहर जाहीर करत नसे, कारण तो कधी ठरवायचा हे ठरविण्याचा निर्णय त्याच्या पित्याचाच असे; म्हणून वधूस विवाह होणार आहे हे माहीत होते—परंतु केव्हा, हे माहीत नव्हते. ही अनिश्चितता जाणीवपूर्वक ठेवलेली होती, आणि जोपर्यंत पित्याने वराला जाऊन आपली वधू आणण्याची

आज्ञा केली नाही, तोपर्यंत संबंधित सर्व गोष्टी विलंबित राहिल्या.

जेव्हा पित्याने म्हटले, “जा आणि तुझी वधू घेऊन ये,” तेव्हा वर रात्रीच्या वेळी, आपल्या मित्रांसह, आरोळी देत आणि तुतारी वाजवीत येई. हे नेहमी रात्रीच घडत असे, कारण इस्राएल देशातील दिवसाच्या उष्णतेत, जी अत्यंत दडपणारी असू शकते, लांब अंतराचा प्रवास टाळावा म्हणून. मशाली आणि तेल आवश्यक होते, कारण रस्त्यांवर दिवे नव्हते, आणि ती मिरवणूक तासनतास चालू शकत असे. प्राचीन इब्री विवाहांमध्ये मिरवणुकांच्या वेळी घोषित केली जाणारी प्रत्यक्ष विधी-संलग्न अभिव्यक्ती अशी होती, “पाहा, वर येत आहे!”

दृष्टांतातील कुमारीका (वधूसख्या) या काही अनोळखी स्त्रिया नव्हत्या; त्या वधूच्या सहचारिणी होत्या, तिच्याबरोबर प्रतीक्षा करित होत्या, मिरवणुकीत सहभागी होण्याची त्यांच्याकडून अपेक्षा होती, आणि कोणत्याही प्रहरी सज्ज राहण्याची तसेच वराच्या घराकडे जाणारा मार्ग प्रकाशित करण्यासाठी स्वतःचे तेल बरोबर बाळगण्याची जबाबदारी त्यांच्यावर होती. मशाली लवकर जळून संपत असल्यामुळे, प्रवास लांबला तर म्हणून अधिक तेल आणणे ही आवश्यकता होती. त्या तेलाचे कोणतेही सामूहिक वाटप नव्हते.

प्राचीन मिरवणूक व विवाहप्रक्रियेमध्ये होणारा विलंब हा सामान्य होता आणि सांस्कृतिकदृष्ट्या तो काही समस्या नव्हता. विलंब अपेक्षित असत, आणि झोप लागणेही स्वाभाविक होते. भेद झोपण्यात नव्हे, तर तयारीमध्ये आहे; जागृत राहण्यात नव्हे. शहाण्या कुमारिकांप्रमाणे मूर्ख कुमारिकांनी विलंब होईल यासाठी पूर्वतयारी केली नव्हती. कायदेशीर वाग्दत्ततेपासून विवाहाच्या पूर्णत्वापर्यंतचा कालावधी एक वर्षापर्यंत जाऊ शकत असल्यामुळे त्या काळात सर्वजण झोपलेले असत.

एकदा मिरवणूक वराच्या घरी पोहोचली की, विवाहमेजवानी सुरू होत असे आणि दार कायमचे बंद केले जाई; उशिरा येणाऱ्यांना प्रवेश दिला जात नसे. हे क्रौर्य नव्हते—ती प्रथा होती; कारण दार बंद झाल्यानंतर नंतर जो कोणी येऊन दार ठोठावीत असे, त्याचा अर्थ तो मिरवणुकीचा भाग नव्हता.

येशू काही नवी प्रतिमा निर्माण करित नव्हता, आणि तो जसे अनेकदा करित असे तसे त्याने या दृष्टांताचे कोणतेही स्पष्टीकरण दिले नाही. त्याला स्पष्टीकरण देण्याची गरज नव्हती, कारण हे सर्व सांस्कृतिक तपशील त्याच्या श्रोत्यांना पूर्णपणे समजलेले होते. येशू एखाद्या अमूर्त संकल्पनेचा नव्हे, तर एका प्रत्यक्ष पूर्वकडील विवाहाचा निर्देश करित होता.

हिब्रू साक्ष्यांपासून तसेच रोमन आणि ग्रीक कालखंडांतील इतिहासकारांच्या नोंदींमधून हे तपशील पूर्णपणे समर्थित ठरतात.

मिश्रा (इ.स. २रे शतक, परंतु इ.स. ७० पूर्वीच्या मंदिरकालीन प्रथा जतन करणारी)

तालमुद (नंतरचे संकलन, परंतु पूर्वीच्या प्रथांचा उद्धृत करणारे)

जोसेफस (इ.स. पहिल्या शतकातील यहूदी इतिहासकार)

रब्बीपरंपरेतील विवाहविधी आणि कायदेशीर चर्चा

यहूदियाचे ग्रीको-रोमन निरीक्षक

जोसेफस कोणतेही सुबद्ध “विवाह-मार्गदर्शक” देत नाही; परंतु तो गृहीत धरत असलेले कायदेशीर व सांस्कृतिक तपशील मिश्रा/तल्मूदमधील वर्णनांशी अचूक जुळतात. मिश्रा हा मुख्य स्रोत आहे.

ही दृष्टांतकथा पहिल्या शतकातील यहूदी श्रोत्यांच्या मनावर इतक्या तीव्रतेने आदळली, कारण मत्तय २५ मधील कोणत्याही गोष्टीचे स्पष्टीकरण करण्याची गरज नव्हती. मध्यरात्रीचे आगमन सामान्य होते, दिवे व तेल या उघड आवश्यक गोष्टी होत्या, आणि कायदेशीर विवाहनिश्चयानंतर व मध्यरात्रीच्या मिरवणुकीदरम्यान विलंब होणे अपेक्षितच

होते, तसेच बंद दरवाजा ही नेहमीची पद्धत होती! ज्या कुमारिका वगळल्या गेल्या, त्या लज्जित झाल्या; आणि येशूच्या काळातील यहूदी श्रोत्यांच्या दृष्टीने मूर्ख कुमारिकेची लाज पूर्णपणे योग्यच होती. विधी पूर्णपणे जाणून असल्यामुळे, येशूच्या श्रोत्यांना त्या मूर्ख कुमारिकांबद्दल कोणतीही सहानुभूती वाटली नसती, कारण मिरवणुकीत सहभागी होण्यास ज्या कोणत्याही कुमारिकेला बोलावले जाई, तिच्यासाठी तयारी करणे ही एक अपरिहार्य जबाबदारी आहे, हे सर्वाना माहीत होते. ही सत्ये यहूदी श्रोत्यांना इतकी स्वयंस्पष्ट होती की, येशूला या दृष्टांताचे कोणतेही स्पष्टीकरण देण्याची कधीच गरज पडली नाही.